

STR. - TURCI V MA A NA BALKÁNĚ

Turci - navázali na kulturu a civilizaci 2 odlišných oblastí:

- 1) dědici tureckých polokočovných říší Střední Asie (odtud předkové)
- 2) navázali na kulturní odkaz chetitské a posléze byzantské říše (států, které významně prospěli světové kultuře)

Dle čínských zpráv se ve 4. st. př.n.l. dávají na pochod směr západ PRATURECKÉ KMENY HIUNG - NU (Hunové - jednalo se o kmenové svazy), tyto svazy byly vystřídány kmeny TU-KIU (Turků), kteří v 6. st. vytvořili na území dnešního Mongolska vlastní stát. Obchodníci tohoto státu se stali zprostředkovateli obchodu s hedvábím mezi Čínou a Byzancí. Z 8. století - první písemné památky - turecké RUNOVÉ nápisy na památnících vládců.

Kontakty s Čínou - různé, i nepřátelské - skončily málem vybitím TURKU, po státu zbyl aspoň název. Následovnická říše UJGURU - s Čínou všestranně spolupracovala.

Některé turecké kmenové svazy se přestěhovaly směrem na západ a známe je z dějin východní Evropy - BULGAŘI, CHAZAŘI, AVAŘI, KUMÁNI, PEČENĚHOVÉ.

9. st. - střední Asie - vytvořilo se nové turecké centrum - ŘÍŠE OGCHUZKÁ. Následující staletí 10. - povstání proti vládci - vedl SELDŽUK - poraženo. Povstalci vedení Seldžukem strhli na svou stranu i další turecké kmeny. Seldžuckým Turkům se ale podařilo dobýt velkou část MA na ARABECH a Byzantské říši (rozhodující střetnutí 1071 u MANTZIKERTU (dnešní Malasgird), kde utrpěla porážku armáda byzantského císaře Romana IV. DIOGENA. Sídlo Seldžuků v MA - KONYA - Konyjský sultanát (oblast zahrnovala Anatolii. V této době se z Turků stávají ortodoxní vyznavači islámu, přijali též islámskou kulturu. První sultán - ARSLAN.

1080 - vytvořen sultanát RUM (Římský sultanát, protože Byzantinci = Romáji - Římané), ovládl celou MA, centrem se stala NIKAJA.

S názvem TURECKO - Turkia se poprvé setkáváme až v době křížových výprav, poté, co seldžucký sultán uštedřil křížákům několik porážek. Během vrcholného středověku se mohli Turci začít opírat o nově vybudované loďstvo - další nebezpečí pro Byzanc.

V první pol. 13. st. můžeme hovořit o hospodářské i kulturní prosperitě (sultán ALAEDIN KAYKOBAD I. 1220 - 37)). Zatímco arabský chalífát se snažil čelit nájezdům Mongolů, hledali vědci a umělci útočiště v poněkud klidnějším MA tureckém světě. Správní organizace říše byla založena na lenním systému (dostávalo se za odměnu za službu pro stát - nejčastěji obdarování - vojáci). Sultáni se opírali o tzv. ISLÁMSKÉ PRÁVO, či právo zvykové.

Polovina 13. století - atak MONGOLU na MA - vedení nástupci Čingischána, centrální moc navíc oslabilo domácí povstání kočovníků a

některých měst proti bohatým feudálům (sice potlačeno, ale dopomohlo k úspěchu Mongolů). Mongolská vojska porazila Seldžuky roku 1243 u Köse Dagu a obsadila některá důležitá centra v Anatolii. Na počátku 14. st. pak umírá poslední člen dynastie MA Seldžuků MESUD III. a anatolská oblast se rozpadá na malé celky - nepřehledná situace - státy soupeří mezi sebou, do toho se přidávají nájezdy Mongolů nebo egyptských MAMLUKU. Rozpadlé území, ale postupně doplňují noví turečtí přistěhovalci - územní celky V MA - Emiráty (nejvýznamnější emirát KARAMAN v JZ Anatolii - zde poprvé turečtina úředním jazykem)

Jeden z nich - na SZ MA založil OSMAN (1299-1326)- protože se nacházel v sousedství oslabené Byzance - měl dobré podmínky pro rozvoj - což vedlo k postupnému vytváření silné a rozlehlé říše v čele s tzv. OSMANSKOU DYNASTIÍ (až do 20. st.)

V budování říše pokračuje syn ORHAN, sídelním městem se stává BURSA (centrum kulturně pozoruhodného umění seldžuckého stylu). Sultán - nejvyšší duchovní i světský představitel. Porobeným národům - ponechány právní a náboženské zvyklosti, ale zatíženi většími daněmi. Budována nová armáda - její součástí také chlapi z křesťanských rodin vychovávaní jako muslimové - NOVÁ PĚCHOTA - JANIČÁŘI (na ovládaném území převažovalo nemuslimské obyvatelstvo). Janičáři = poturčenec horší Turka - diktátoři, postrach nepřátel). Ražba mincí.

Další postup Turků na úkor Byzance umožnili vleklé vnitropolitické spory, při nichž byzantský císař zašel až tak daleko, že požádal osmanského sultána o pomoc. Turci toho využili a získali kontrolu nad strategicky důležitou úžinou Dardanely a dostali se též na evropskou půdu - po bitvě u GALLIPOLE 1354.

Další postup - za sultána MURADA I. - roku 1361 obsazen ADRIANOPOLIS - dnešní Edirne, které se stalo novým sídelním městem (1361 - 1453), už na evropské půdě a vypadalo to, že je už jen otázkou času, kdy bude otřesená Byzance definitivně poražena.

Murád šikovně využíval rozbory mezi byzantským císařem a malými balkánskými zeměmi a také Římem či Benátkami a dále postupoval. Roku 1386 se mu podařilo dobýt SERDIKU - dnešní Sofii, následujícího roku 1387 bylo v bitvě u Marici poraženo SRBSKO (zažívající předtím největší rozkvět za cara DUŠÁNA ŠTĚPÁNA). Významný posun situace na Balkáně znamenala bitva na KOSOVĚ POLI roku 1389 mezi Turky a srbsko-bosenským vojskem. Murad zde byl sice zabit Srbem, ale Srbsko poraženo a podřízeno, stejně tak se do tureckého područí postupně dostalo Bulharsko (1393 - do 19. st.) a Valašsko., které získal Murádův nástupce Bajezíd I., turecké zábory významně okleštily moc Byzance na Balkáně. Bajezíd byl také prvním, kdo se pokusil o dobytí Říma východu - Cařihradu, neúspěšné obléhání trvalo 7 let.

Roku 1396 však poráží u NIKOPOLE na Dunaji křížáckou výpravu vedenou ZIKMUNDEM LUCEMBURSKÝM k záchraně Uher a Evropy (utekl se štěstím do Cařihradu). Turecké úspěchy a šířící se strach na chvíli přerušila rána do zad, kterou Turkům uštědřily turkotatarské kmeny ze střední Asie pod vedením TIMURA LENKA - TAMERLÁNA (chromý). Vzájemná srážka Tamerlana a Bajezida roku 1402 u ANKARTY znamenala pro Turky porážku a pro Bajezida doživotní vězení, posléze i v železné kleci, potažmo málem i konec TURECKÉ říše. Turci utrpěli územní ztráty - skoro všechno ovoce svých výbojů, ale podstatné - evropské vazalské státy se z tureckého područí nedostali i když se o to, např. BULHARSKO, pokoušelo. Po + Timura Lenka - rozpad jeho říše, a TURCI ve 40. letech 15. století znovu nabrali dech.

Nový atak na Balkán je spjat se sultánem MURADEM II. (1422 - 52). Dílčí úspěchy proti Turkům v této době zaznamenal sedmihradský vévoda JAN HUNYÁDY či MATYAŠE KORVÍNA, ale významné změny to nepřineslo. ROKU 1444 - bitva národů U VARNY - vnímána jako křížové tažení proti Osmanské říši, v čele kardinál JULIANO CAESARINI, uherská armáda vedená králem VLADISLAVEM III. JAGELEM a JANEM HUNYADYM, na její straně též Srbové a Benátčané, ale porážka - zahynul zde předposlední pokus o záchranu Byzance. Neúspěch též při odvetě za 4 roky u Kosova.

SITUACE v BYZANCI:

1204 - 1261 - dočasná rozpad po IV. křížové výpravě

1261 znovusjednocení pod vládou poslední byzantské dynastie - PALAIOLOGOVCI (1261 - 1453) - epilog byzantských dějin.

MICHAIL PALAIOLOG (12261 - 82), dobyl roku 1261 Latinské císařství a jako Nikájský císař říši znovusjednotil. Říše v té době ale už izolována od Západu, území významně zmenšeno - např. o pobřeží MA, Makedonii, řecké oblasti. Dochází k mnoha proměnám uvnitř Byzance:

-svobodné obyvatelstvo se stává závislým, střední stav řemeslníků a obchodníků je likvidován

-úděly feudálů se stávají dědičnými

Byzanc oslabili také vnitřní spory např. mezi ANDRONIKEM II. (1282 - 1328) a III. - napomohly Turkům. Nepřehledná situace pokračovala za regentské vlády ANNY SAVOJSKÉ od r. 1341 (za nezletilého JANA V. - syn Andronika III.). Přinesla lidová povstání vytvoření různých opozičních stran, jeden ze šlechticů - JAN KANTAKUZEN - se prohlásil císařem. V téměř bezvýchodné situaci tureckého ohrožení - snaha o různé plány a řešení, jeden z nich - na základě náboženského sjednocení se Západem - odstranění východního schizmatu. Nový pokus - první uskutečněn už 1274 - tehdy se jednalo o tzv. LYONSKOU UNII, cíl neuskutečněn pro neústupnost obou stran, 1439 - snaha o dohodu ve vyhrocené situaci ve FERAŘE a FLORENCII - tzv. FLORENTSKÁ UNIE, ale výsledek se nedostavil.

K PÁDU CAŘIHRADU:

Steven RUNCIMAN: Pád Cařihradu. Kolumbus Praha 1970.

V hlavní roli SULTÁN MEHMED II. Dobyvatel - dědic vyspělého tureckého státu s vyspělou administrativou, silnou armádou, též kulturně vyspělý. Byl to ctižádostivý muž, básník a voják (znal persky, arabsky, jihoslovansky) - chtěl se stát důstojným nástupcem byzantských císařů.

Hlavní moto: „CHCI JEN JEDINOU VĚC. DEJTE MI KONSTANTINOPOL.“

1453 - poté, co Turci obsadili evropský břeh úžiny Bospor - odřízl přístup Cařihradu k Černému moři. Samotné obléhání trvalo 7 týdnů (mezitím začla strašit reálná hrozba protiturecké pomoci - proslýchalo se, že se na pomoc chystá benátské loďstvo a nebo, že Uhři překračují Dunaj. V Mehmedově vojsku docházelo k úpadku morálky, ten nabízí odvolání ležení za roční tribut 100 000 zlatých od císaře, nebo ať obyvatelé odejdou z města i s majetkem, aniž jim bude ublíženo.

KONSTANTIN XI. (1449 - 53) - získal trůn se souhlasem sultána, chtěl si ponechat alespoň město, ale sultán viděl 3 možnosti:

- 1) vzdát se města
- 2) zemřít mečem
- 3) přistoupit na islám

27. května - příprava k velké zteči, přislíbeno spravedlivé rozdělení pokladů ve městě (významná účast - janičáři). Armáda nepřiliš velká, ale dobře vyzbrojená a zásobená, motivovaná.

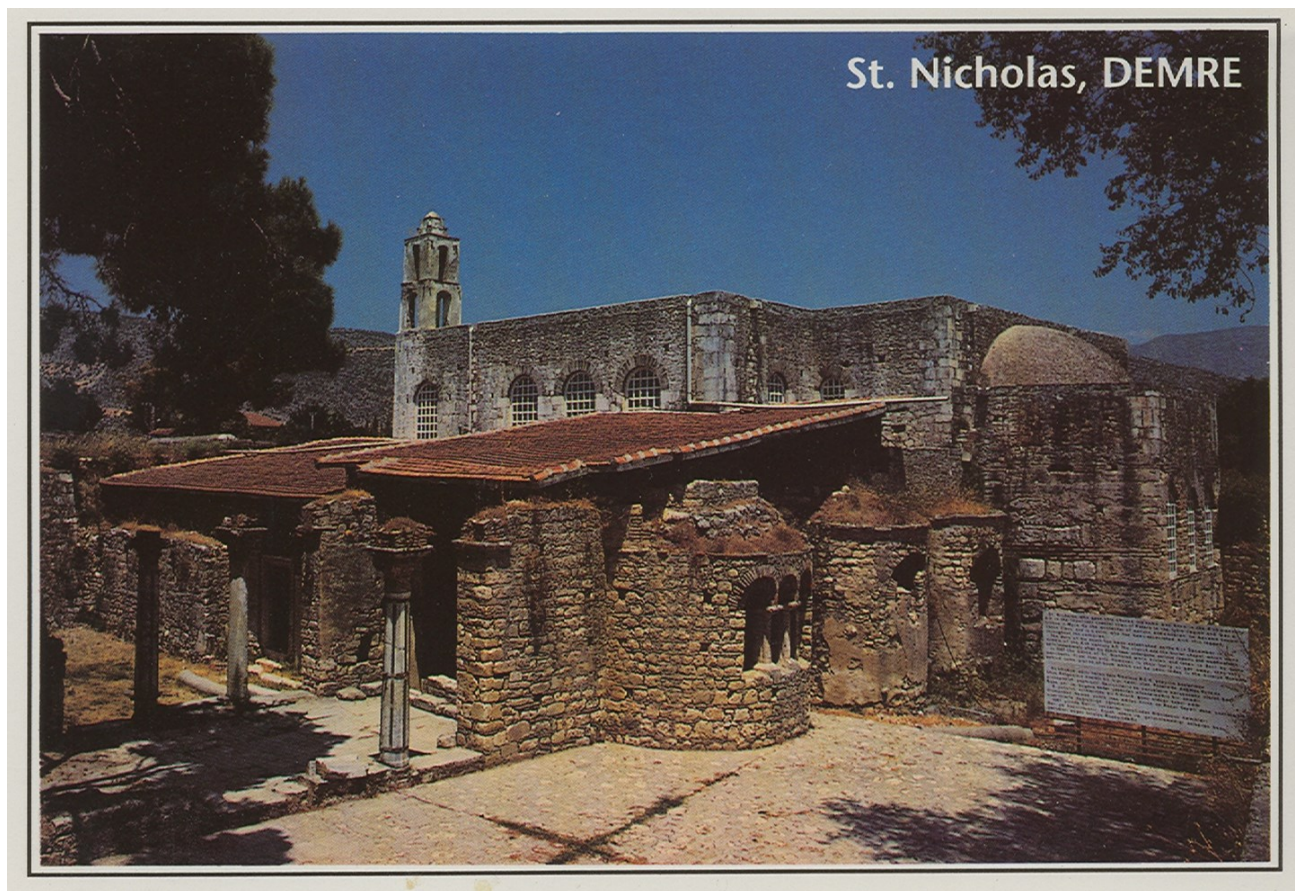
Na druhé straně - asi 100 000 obránců - složilo slib věrnosti císaři, že obětují život i domov. Císař procházel dům od domu a prosil za odpuštění pokud kdy ublížil. Lidé se především ubírali ke katedrále Boží moudrosti (normálně se jí vyhýbali, protože v ní sloužili mši LATINÍCI), a teď spojené prosby o zásah shůry - kněží řečtí i latinští sloužili společnou mši. 28. května - zatmění měsíce, rozhodnutí - 29. květen 1453 - císař zabit u hradeb, ale pochybnosti, zda se vůbec našel, CAŘIHRAD po dobytí ihned přejmenován na ISTANBUL a chrám Boží moudrosti změněn na mešitu.

Uplatnila se zásada, že pokud je město dobyto útokem, obyvatelé nemají žádná práva a vítězné armádě jsou povoleny 3 dny neomezeného drancování. U vchodů zanechávány malé vlajky - znamení, že je vydrancováno. K tomu další násilí na mužích i ženách, drancování klášterů, pálení knih, věšení turbanů na kříže. Zajatci - dopadli různě - někteří návrat domů, jiní zabiti, další prodáni do otroctví.

Reakce Evropy:

Pád Konstantinopolu vyvolal zděšení - Turci se stali reálnou hrozbou pro celou Evropu. (naivní snahy o vstřícnost - papež chtěl sultána korunovat za císaře Byzance, pokud přijme křesťanství).

Vláda Mehmeda II. - územní, mocenský rozmach jeho říše, kulturní rozkvet, všestranná tolerance, přijímání umělci i z ciziny. Proti sblížení evropské a muslimské kultury se postavil jeho syn BAJEZID II. Svatý.

V Myře, dnešním tureckém Demre žil a působil sv. Mikuláš.

Map showing the expansion of the Ottoman Empire against the Christian West. Key regions and dates of conquest are labeled:

- Rakousky** (Austrian lands)
- Uhry** (Hungary)
- Valašsko** (Wallachia, 1462 tur. vasa. stát)
- Sibiňsko** (Sibians, 1541 tur. vasa. stát)
- Multansko** (Moldavia, 1504 tur. vasa. stát)
- Bosna** (Bosnia, 1463)
- Srbsko** (Serbia, 1459)
- Bulharsko** (Bulgaria, 1396)
- Rumelie** (Rumelia)
- Macedonie** (Macedonia)
- Albanie** (Albania)
- Černá Hora** (Montenegro, 1479)
- Kyklady** (Cyclades, 1566)
- Kreta** (Crete, 1669)

Other locations and dates: Viedeň 1529, Szigetvár 1566, Moháč 1526, Oseká (1541—1687 tur.), Zemun, Bělehrad 1521, Smederevo, Arad, Temešvár, Sibiň, Kluž, Velký Varadín 1664, Jager 1596, Tokaj, Košice, Presov, Erno, Sopron, Kysce, Kábo, Komárno, Vácov, Budín, Stol. Bělehrad, Sv. Gotthard 1664, Varadín, Záhřeb 1566, Niš, Kosovo polje 1389, Sofia, Plovdiv, Trnovo, Varna 1444, Drinopol 1361, Cařihrad 1453, Gallipoli 1354, Lemnos 1456, Mytilene 1462, Chios 1566, Samos 1509, Smyrna, Rhodos 1522, Karpathos, Malvasia 1540, Cerigo (ben.), Nauplia, Athény, Lepanto, Soluň 1430, Euboja 1470, Dalmacie (benát.), Dubrovnik, Jonské ost. (benát.), Podoli (1672—1699 tur.), Bessarabie (1504 tur. vasa. stát).